

DÁVID-BOJTI ÉVA

Vallástanárnak lenni...

Idén már a 14. tanévetem kezdtem meg a tanári pályán, amelyért szüntelenül hálát adok az Úr Istennek. Ezen hosszú idő eltelté visszaemlékezésre, összegzésre indított.

Naponta felkelve és elindulva az iskolába megállapítom, a helyemen vagyok. Sosem tudnék mást csinálni és nagyon örülök, hogy ide, erre a szolgálatra hívott el az Úr. Szeretek a fiatalokkal együtt dolgozni és a fiatalokért ténykedni.

Egyik reggel, amikor a csendességemet tartottam, eszembe jutott az a bizonyos nap, melyet a teológián még a felvételi elbeszélgetés idején éltem meg. Több mint 30 leendő hallgatóval együtt várokoltam a folyosón, hogy név szerint behívjanak bennünket. Izgultunk, hiszen mindannyian a legjobb formánkat szerettük volna mutatni. Belépve a terembe néhány már akkor felsőbb éves teológussal találkoztunk, akik különböző kérdésekkel próbálták meg terelgetni a gondolatainkat.

Sosem felejttem el a kérdést, amit ott és akkor 17 évesen kaptam, egy számomra ma is kedves személytől, aki ma már nagyszerű lelkész, aki ott ült velem szemben, és felvette életem talán egyik legmeghatározóbb kérdését:

„Miért szeretnék vallástanár lenni?”

Átlagos és talán elcsépelet kérdésnek tűn-

het, de nekem ott és akkor a további pályámat és munkálataimat határozta meg. A válaszom szívből és a Szentlélek által vezérelve érkezett: *„Szeretném átadni a jövő nemzedékének, miért is jó Isten szeretetében élni, miért fontos, hogy vele járjunk, és szeretném megmutatni, mennyire szeret bennünket az Úr, és milyen hálás dolog, hogy őt követve élhetünk.”*

Ezt vallom a mai napig. Idén kezdtem meg a 14. tanévetem a pályán, és 12. tanévetem abban az iskolában, ahol jelenleg naponta a katedrara lépek hittel, szeretettel, hálás szívvel.

Örömmel osztom meg mindennap az óráimon, miért is jó Istent választani az életünk vezérének. Mindez nem könnyű...

Nem a bizonyoságtétel a nehéz, mert az a szívemből jön bárhol, bármikor. A fiatalok szívére helyezni Isten üzenetét úgy, hogy az Istennek tetsző és megfelelő legyen, az a kihívás. Mert őrállókká tett minket, és ezzel a feladattal felelősség és nem kevés feladat is járul ránk.

Természetesen, vannak árnyoldalak is, hiszen „a teher alatt nő a pálma” – mondják. Naponta találkozom a megkérdőjelezéssel, vagy azokkal a tekintetekkel, melyek nem tudnak azonosulni azzal a szemlélettel, amelyet én képviselek. Mindig jön a jól ismert mondat: „Miért kell hittant tanulni?”

Ezek azok a kérdések, amelyek mindig egy kicsit elgondolkodtatnak és ráébresztenek arra, nem baj, ha kicsit másképp nézzük a dolgokat. Kicsit távolabbról közelítünk Isten felé velük. Ekkor érzem, nekem is egy másik szemüvegen keresztül kell néznie akár a Bibliát is. Ezzel nem csak diákjaimat formálom, hanem engem is formál az Isten. Sokszor örülök, amikor kételkednek a diákok, hiszen akkor tudom, jó úton haladunk, és az első lépést megtettük a hit felé.

Sokszor a felgyorsult világunk, az internet, a túlzott információk hada gátolja a rácsodálkozást az Igére. Ehhez alkalmazkodni kell, bár igen nehéz. Minket is fejlődésre, szemléletváltásra ösztönöz.

Sűrűn felteszem magamnak a kérdést: „Jó az, amit csinálok? Megfelelő, amit teszek? Istennek tetsző dolog, amit elértem?”

Ezekre a választ Isten idővel megadja, de ahhoz kitartás, türelem és sok-sok ima szükséges. Be kell ismernünk, a mi szolgálatunk eredményét nem látjuk azonnal. Számunkra nem az az igazi győzelem, ha egy versenyen a dobogóra léphetünk, hanem ha a mennyben egy eltévedt bárány újra a jó útra tér. Ennek az eredményét mi, itt a földön nem látjuk, vagy csak kevés szolgatársamnak adatik meg, hogy megláthatja, de hiszem, hogy a mennyben, ahol majd újra találkozunk, láthatom a földi szolgálataim boldog végkifejletét.

*„Tanítsd őket a rendeletekre és törvényekre, és add tudtukra az utat, amelyen járniuk kell, és a tennivalót, amelyet tenniük kell.”
(2Móz 18,20)*